

Muzikant a kouzelné víly

Alana Joli Abbott, převedl Marek Dvořák

Bylo nebylo, v zemi, nacházející se jižně od království Motýlí královny, žil byl jeden obuvnický učeň zvaný Alfonso. Nebyl moc dobrý ve svém řemesle, jelikož často během práce prodlíval v denním snění a v noci hrával na hudební nástroje. Ale ta jeho hudba! Ten mladík dokázal vyloudit melodii z jakéhokoli nástroje, který se mu dostal do ruky. Jeho hlas okouzloval ptáky na stromech. A když hrál na kytaru, jako by celý svět utichl a zněla jen jeho hudba.

Když se Alfonso ztratil, mistr obuvník předpokládal, že utekl se skupinou potulných muzikantů a řekl si „zaplat Pánbůh za to“. Ale Alfonsova matka Elidia ničemu takovému nevěřila, neboť Alfonso byl vždy dobrým synem a nikdy by bez rozloučení neodešel. Přesto, že ji mnoho lidí ve vesnici varovalo, jak je nebezpečné cestovat lesem o samotě, vydala se po cestě z vesnice na sever a hledala stopy po svém synovi.

Naštěstí královstvím zrovna putovaly princezna a drvoštěpova dcera, známe po okolních královstvích jako řešitelky potíží – a dost možná i čarodějky v zácvičku. Drvoštěpova dcera, Chytrá Helenka, kdysi osvobodila království Motýlí královny od nestvůr. Princezna Lucie, sestra Šípkové královny z království o kus dál, byla známá pro svoji znalost květin a schopnost získat vždy ty správné bylinky z jakékoliv půdy. Když potkaly Elidii,

sklíceně sedící na pařezu u cesty, Lucie k ní přistoupila, podala jí kapesník a Helenka ji utěšovala a hladila po rameni. Obě dívky věděly, že pokud na cestách člověk potká osamělou ženu v lese, měl by se snažit být co nejslušnější.

„Bolí vás něco?“ zeptala se Lucie.

„Pouze srdce,“ řekla Elidia. „Můj syn se ztratil a nikdo mi nepomůže ho hledat.“

Jak Elidia mluvila o hudbě svého syna a jeho zmizení, dívky si vyměnily znepokojený pohled. Slyšely už o tom, že víly v těchto lesích čas od času unesly nádherné nebo talentované lidi ke svým dvorům. „Hrál někdy i v okolních lesích?“ zeptala se opatrně Helenka.

Když Elidia přikývla, Lucie stáhla rty. „Můžete nám ukázat, kde?“ zeptala se.

Elidia je dovedla zpět do vesnice, pak do lesů daleko za pěšinou. Lucie i Helenka se v lese necítily zrovna nejpříjemněji. Helenka byla dcera dřevorubce a věděla, jak vytvořit přístřešek pouze za pomoci lana a deky, jak cestovat v zimě a neutrpět žádné omrzliny a jak poznat světové strany podle stromů a hvězd. I když princezna Lucie v lesích nevyrostala, naučila se, jak sbírat ty nejvzácnější z hub, jak najít a správně trhat květiny, které kvetou pouze v noci, a kde sehnat netopýří trus na lektvary, jež tuto nechutně páchnoucí přísadu vyžadovaly. A tak i když měla Elidia obavy, Helenka a Lucie ji svou sebevěrou uklidňovaly. Když došly k malému lesíku daleko od Elidiina domova, Lucie si všimla velkého kruhu utvořeného z hub. Přesně na takovém místě víly obvykle tančí své rejdy.

„Najdeme vašeho syna,“ řekla Lucie a Helenka přikývla. Elidia jim poděkovala a spěchala zase pryč z lesů.

Helenka zkontrolovala zásoby. Každá dívka měla vlněnou deku a spoustu provazu. Takto daleko na jihu bývá teplo, takže nepotřebovaly zimní oblečení. Obě měly i nůž z pevné oceli a Helenka navíc u pasu sekeru. Jídla bylo dostatek, protože si toho rána při odchodu z vesnice doplnily mošny. Lucie sice neměla s sebou moc bylinek, ale byla zvyklá je na svých cestách průběžně sbírat. Helenka Lucii podala koláč z pekárny, který si rozdělily, zatímco přemýšlely.

„Nevím, jaké počasí na nás čeká v lese víl,“ upozornila Helenka.

„Já nevím, jestli rozeznám tamní rostliny,“ přiznala Lucie.

Přesto se na sebe souhlasně podívaly s vědomím, že navzdory svým obavám půjdou najít ztraceného muzikanta a přivedou ho z říše víl zpátky. Vstoupily do vílího kruhu a lesy kolem nich zmizely.

Jakmile se jim zastavila půda pod nohama a svět se přestal točit, Helenka a Lucie se navzájem chytily za ruce a rozhlédly se kolem sebe. Svět kolem nich byl velmi podobný tomu, ze kterého sem přišly, ale vše bylo tak nějak... jiné. Listy a tráva byly zbarvené do červena. Nebe mělo podivný odstín oranžové. V dálce zurčil potůček a jako paličky xylofonu vyhrával noty na kameny. Helenka vytáhla z mošny kompas, jehla v něm se však jen točila a žádný směr neukázala. Lucie vytáhla ze své mošny kus křídly a dívky se vydaly na cestu, zanechávající křídlovou stopu na jemně namodralých kmenech stromů a stříbrně bílých skalních stěnách, které míjely.

Brzy narazily na gazelu s rohy zapletenými do jakési zářivé růžové popínavé rostliny. Gazela se snažila vymanit, ale réva se stále víc a víc omotávala kolem jejích rohů. Čím víc gazela vzdorovala, tím víc se zamotávala. Lucie a Helenka vytáhly nože a daly se do práce, odřezávaly révu a šeptaly gazele konejšivá slůvka.

„Co se stalo?“ zeptala se Lucie.

„Nějaké víly očarovaly révu, aby zachytávala bytosti, co jdou kolem,“ řekla gazela zasmušile. „Běžela jsem tak rychle, že jsem si málem zlomila vaz, když mě zachytila! Jen jsem v dálce slyšela, jak se ty zlomyslné víly hihňají.“

Helenka pohlédla gazele krk. „Je trochu nateklý,“ řekla.

Lucie vytáhla ze své mošny kořen zázvoru. „Tohle požvýkej,“ řekla gazele, zatímco Helenka přesekla poslední část révy. „Pomůže to utlumit otok.“

Gazela otevřela ústa, ale namísto toho, aby si vzala zázvor, vystrčila zpod jazyka zářivě rudý drahokam, velký jako škeble. Helenka drahokam sebrala a gazela se zakousla do zázvoru.

„Kdybyste se dostaly do úzkých,“ řekla gazela, „hodte ten drahokam za sebe.“

Helenka drahokam schovala do své mošny a obě dívky sledovaly, jak gazela odskákala pryč do lesa.

Později toho odpoledne Helenka slyšela zoufalé kňučení lišky. Dívky šly přímo za zvukem, a přitom si neustále křídou značily cestu. Najednou potkaly liščí mládě, jak kňučí na kmen stromu.

„Co se děje?“ zeptala se Helenka lišky.

Lištička běhala v kruzích kolem jejich nohou. „Maminka!“ kňučela lištička. „Maminka uvízla nahoře na stromě!“

Lucie a Helenka se obě podívaly do větví vysoko nad nimi. Tam se schoulená na předělu dvou větví třásla strachem větší liška a snažila se zaujmout co nejmenší prostor. Helenka si omotala lano kolem pasu a Lucie jí pomohla se vyhoupnout na nejnižší větev nad jejich hlavami. Jak Helenka lezla nahoru, Lucie připojila konec provazu ke košíku. Jakmile Helenka vylezla až k liščí matce, přesunula se na nejbližší větev a vytáhla za sebou košík.

„Neboj se,“ řekla. Pomohla liščí matce do košíku, odmotala lano ze svého pasu a hodila jeho konec dolů Lucii. Helenka pomalu sesunula košík z větve a Lucie povolovala po malých kouscích lano ve snaze udržet košík v rovnováze, zatímco Helenka slézala vedle něj.

Liščí mládě s nadšením kňučelo. Když se jeho matka dostala až na zem, malé mládě olízla. Vděčně se na Lucii s Helenkou podívala.

„Zachránily jste mě,“ řekla liščí matka. „Dlužím vám své díky.“

Odněkud ze své srsti vytáhla zářivě rudý drahokam o velikosti oblázku. Lucie si jej strčila do mošny. „Pokud se v těchto lesích ocitnete v nesnázích,“ řekla liška, „hodte jej za sebe.“

„Jak to, že jsi uvízla v koruně stromu?“ zeptala se Helenka.

Liška se zaškaredila. „Jedna víla mě tam vysadila, přišlo jí to vtipné. Vůbec nedomýšlejí důsledky svých činů, hlavně že se v danou chvíli dobře baví.“

Lucie se zamračila. „Ale všechny víly takové určitě nejsou!“

Liška potřásla hlavou. „Nemusí takové být všechny, stačí když jich je takových většina.“ Obě lišky zmizely v lesním podrostu, Helena si svinula lano a obě dívky pokračovaly na své cestě skrz les víl, značící si cestu, kterou procházely.

Když se slunce sklonilo k obzoru, Lucie a Helenka se rozhodly zastavit a postavit si přístřešek. V tom náhle zaslechly pláč. Otočily se a vydaly se směrem za tím zvukem, pomaloučku, protože si nebyly jisté, kam jdou. Svit zapadajícího slunce prozářil korunu stromů a jeden osamělý paprsek dopadl přímo na drobnou postavu vzlykající víly. Byla asi stejně velká jako liščí mládě. Ležela na boku, držela se za břicho a brečela.

I když liščí matka i gazela dívky před vílami varovaly, ani jedna z nich nedokázala zanechat na holičkách živou bytost v bolestech, byť by mohlo jít o výtržníka. S opatrností přistoupily k víle, nebyly totiž pošetilé, ale zdálo se, že se o žádnou past nejedná. Víle opravdu nebylo dobře, možná se dokonce poranila.

„Copak se děje?“ zeptala se Lucie.

Ale víla neustále plakala. Lucie položila víle prsty na čelo a pomyslela si, že je na dotek horká. Helenka se vedle té bytosti posadila a položila jí ruku na záda mezi křídla, zatímco se Lucie vydala do lesů hledat řimbabu nebo kůru z vrby – cokoliv, co by mohlo ulevit víle od bolesti. Rostliny tu však byly cizí a propletené s listy tvarovanými do roztočivých tvarů, jež dříve nikdy neviděla: pětícípé hvězdy a spirály s oky jako má peří pávů. S povzdechem se vrátila do soutěsky a rozhodla se připravit čaj ze zásob, které měla u sebe. Helenka vytáhla z mošny svazek troudu a z chrástí a klacků, které Lucie sesbírala na zemi v lese, sestavila ohniště. Brzy měly vesele plápolající oheň – ač se zvláště nafialovělým nádechem plamenů – a Lucie uvařila vodu na levandulový čaj s heřmánkem, který pila vždy, když cítila nějaké trápení. Ve světle ohně a teple společnosti víla brzy přestala plakat. Vzala si malý šálek čaje, stále však dost velký na to, aby jí zaplnil obě ruce.

„Dávej pozor,“ varovala ji Lucie. „Je horký. Nevím, co tě sužuje, ale jakmile to zjistíme, pomůžeme ti to napravit.“

Po těchto slovech víla opět propukla v pláč. „Já n-n-nejsem nemocná,“ zakoktala. „Akorát že ostatní si dělají legraci z mých křídel.“ Roztáhla křídla, měla je dlouhá jako vážka. Třpytila se ve světle z plamenů ohně a Lucii a Helence se z té podívané tajil dech.

„Ale vždyť jsou nádherná,“ řekla Lucie.

„Jsou moc úzká,“ stěžovala si víla, když je opět skládala. „A jsou průhledná. Ostatní víly na našem dvoře mají nádherná pestrobarevná křídla.“

Helenka se dobře podívala na jejich tvar a velikost. „S takovými křídly musíš být ohromně rychlá,“ řekla. Víla zachmuřeně přikývla. „Vsadím se, že dokážeš létat nejen dopředu, ale i pozpátku.“

„A možná dokonce i do stran,“ přidala se Lucie.

Víla se začala usmívat. „Dokážu dělat také ostré zatáčky.“ Úsměv jí stále rostl. „Nikdo není rychlejší než já.“

Helenka se opřela o kmen stromu. „Někteří se ostatním občas vysmívají, protože prostě žárlí,“ řekla. „Jindy jsou zase tak zaslepeni tím, jak něco vypadá, že si neuvědomují, že krása není vše. Úplně opomíjejí užitečnost a funkčnost.“

„A občas jsou nepříjemní jen pro své pobavení,“ přidala se Lucie při vzpomínce na lišku na stromě. „Nesmíš dovolit, aby ti taková osoba ublížila. Vždyť by nepoznala dobrosrdečnost, ani kdyby ji cvrnkla přímo do nosu.“

Víla se zasmála. „Nemyslím si, že by dobrosrdečnost někoho cvrnkala do nosu,“ řekla. „Ale rozhodně umí připravit výborný šálek čaje.“

Dívky a víla si povídaly dlouho do noci. Lucie jí pověděla o tom, že hledají muzikanta a víla jim pověděla, jak se dostanou na dvůr Krále víl. „Neuvidí vás rád,“ varovala je víla. „Je to jeden z těch zlých lidí, kterým jde jen o vlastní potěšení.“

Ráno byla víla pryč, nechala po sobě ale zářivě rudý drahokam o velikosti Helenčiny pěsti. Do ranní rosy víla napsala „Když bude vše ztraceno, hodte jej za sebe.“

S tímto tajemným varováním a instrukcemi od víly se Helenka a Lucie vydaly na dvůr Krále víl.

Když došly k velké kamenné bráně na úpatí kopce, bylo již odpoledne. Vepředu sice stála stráž, ale branou bez ustání proudil zástup víl, obludných i nádherných. Lucie a Helenka se vmísily do davu a stráž si jejich příchodu očividně nevšimla.

Uvnitř kopce byl velký sál, větší než sál Motýlí královny, dokonce větší než velký sál Šípové královny. Jídlo plnilo stoly, ale jak Lucie, tak Helenka dobře věděly, že vílí jídlo jíst nesmějí. Na dalekém konci sálu tancovaly víly a mezi nimi i jeden vysoký vílí muž se zlatou korunou a obličejem, v němž strništěm prosvítal pohrdavý úšklebek. Za tanečníky stál člověk, hrál na kytaru a zasněně zíral na celé to shromáždění.

Lucie si z mošny vytáhla lahvičku s čichací solí, kterou sama vyrobila, a společně se obě dívky protancovaly po vnějším okruhu víl. Jak se blížily k muzikantovi, všimly si, že mu navzdory klidnému a spokojenému výrazu krvácejí prsty. Jako by hrál celé dny, aniž by mu někdo dovolil přestat. Dostaly se k němu, když zrovna končila jedna z jeho písní. Lucie mu k nosu pozvedla čichací soli.

„Nepřestávej hrát, Alfonso,“ naléhala Helenka, když jeho zasněný výraz opadl.

„Ale ono to bolí,“ zašeptal Alfonso.

„Zahraj ukolébavku,“ navrhla Lucie. „Jsme tu, abychom tě odvedly domů.“

A tak Alfonso začal hrát krásnou ukolébavku, i přes své utrpení brnkal do strun a jeho bolavé prsty létaly z pražce na pražec. Lucie a Helenka obě zívly, ale Lucie ponechala své čichací soli otevřené, a tak ti tři lidé na dvoře víl zůstaly vzhůru, i když tanečníci ve svých pohybech zpomalovali a jeden po druhém upadali do spánku. Alfonso hrál a hrál, puchýře nepuchýře, dokud se všichni tři tiše nevykradli z vílího dvora. Jak ale míjeli usínající stráž u dveří, slyšeli, jak se jim za zády probudil Král víl. „Chopte se jich!“ zařičel.

Helenka odhodila drahokam, který jim dala gazela a pod nohama se jim prohnal vítr, unášel je rychlostí běhu gazely daleko od vílího kopce. Lucie sledovala křídové značky a vítr se hnal podél nich, spěchal s nimi zpět, odkud dívky přišly.

Vítr postupně slábl, a nakonec všechny tři jemně položil zpět na zem. Víly za nimi však byly stále slyšet! Helenka se podívala za sebe a zahlédla malou skupinu víl, zároveň nádherných a zároveň obludných, jak následují svého krutého krále. Trojice běžela, co jim síly stačily, ale víly je doháněly. Když se přiblížily, Lucie odhodila kámen od lišek a v tom se za nimi zhmotnila a prohnala řeka, která víly spláchla daleko po proudu.

Král víl přes řeku ale přeskočil a užuž jim dýchal na záda.

V tom si trojice všimla kruhu utvořeného z hub na načervenalé pasece a Helenka odhodila poslední kámen. Les zhoustl a stromy obklopily Krále víl, roztahovaly se a kroutily ve spletitých spirálách, dokud krále nepolapily. „Možná,“ zašeptal jemný hlas, „ho tisíc let vězení mezi stromy naučí trochu trpělivosti.“

Helenka a Lucie se ohlížely a hledaly, odkud ten hlas pochází. Vypadalo to, jako by vycházel ze samotného lesa. „Možná ho to ale jen ještě víc naštvě,“ varovala Helenka.

„V tom případě,“ zašeptal les, „tu může čekat i dalších tisíc let. Vaše laskavost naplnila srdce mých bytostí, dokonce zasáhla i jednu z víl. Jsem vaším dlužníkem.“

S těmi slovy umkl. Trojice vstoupila do kruhu muchomůrek a Helenka, Lucie i Alfonso zmizeli.

Když se Alfonso vrátil domů, zjistil, že přišel o statut učně u vesnického obuvníka, ale princezna Lucie mu poradila, že by mohl najít uplatnění na zámku její sestry, protože Šípková královna muzikanty milovala. Elidia zabalila věci a celá čtveřice cestovala na sever. Jak procházeli lesem, všimli si míst, kde byla tráva lehce načervenalá, nebo měla obloha slabě oranžový nádech, a když nakoukli pod listy kapradí nebo pod klobouky hub, světe div se, nacházeli zářivě rudé drahokamy o velikosti oblázků nebo pěsti víly. Alfonso a Elidia tak měly brzy dostatečné bohatství, aby mohli začít nový život, kdekoliv si jen přáli.

Princezna Lucie a Chytrá Helenka pokračovaly skrze lesy a hledaly další potíže, které by mohly vyřešit.

